

Arrest

nr. 199 178 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 195 445 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 16 september 2013, wordt op 13 september 2016 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Diezelfde dag werd verzoeker samen met zijn echtgenote en minderjarige kinderen bevolen om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

(...)

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
onmiddellijk na de kennisgeving.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22.10.2012, aan betrokkene betekend op 25.10.2012."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert een enig middel aan:

"Schending van de artikelen 74/11 en 74/14 van de wet van 15 december 1890, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 mbt de motiveringsplicht van administratieve beslissingen, schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, het proportionaliteitsbeginsel en de algemene zorgvuldigheidsplicht, en het algemeen rechtsbeginsel "Audi altéra partem". Een bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding is geenszins een automatisch gevolg van een ongegrondheidsbeslissing. Het bevel om het grondgebied te verlaten dient in overeenstemming te zijn met de algemene rechtsbeginselen en de fundamentele mensenrechten en dient afdoende gemotiveerd te zijn. Het betreft een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten zonder termijn, waarbij de beslissing zich enerzijds baseert op artikel 7 eerste lid Vw. voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds op artikel 74/14 §3 4° Vw. voor wat betreft het termijn van 0 dagen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing voor verschillende redenen vernietigd moet worden en meer bepaald:

AANGEZIEN de bestreden beslissing zich baseert op artikel 74/14 §3, 4° Vw. en meer bepaald het feit dat er een eerder bevel om het grondgebied te verlaten werd ten kennis gegeven op 25 oktober 2012 om het termijn te herleiden naar 0 dagen. TERWIJL artikel 74/14, §3, 4° Vw ten eerste een bijzondere motivering vereist en het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2012 ten tweede impliciet ingetrokken werd.

Ten eerste, vermeldt Artikel 74/14 V.w. als volgt: (...)Uit het bovenvermeld artikel kunnen dus de volgende principes afgeleid worden:

- een normaal bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt een termijn van dertig dagen
- voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven (zoals in casu het geval is), wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.
- in de gevallen bepaald in artikel 74/14 §3 kan een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn opgelegd worden

Artikel 74/14 §3 vermeldt uitdrukkelijk dat de tegenpartij kan afwijken van de termijn bepaald in §1. Het betreft een mogelijkheid maar geen verplichting. De tegenpartij dient bijgevolg te motiveren waarom zij meent dat deze termijn in casu noodzakelijk is. Het louter feit dat er reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ten kennis werd gegeven in het verleden is niet voldoende, aangezien het geen verplichting is een bevel van minder dan 7 dagen af te leveren maar een mogelijkheid, die bijzonder gemotiveerd moet worden. Aangezien de tegenpartij zich enkel baseert op het feit dat er reeds een eerder bevel werd afgeleverd, is het bevel om het grondgebied te verlaten van 0 dagen onwettig en dient vernietigd te worden. Ten tweede werd het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2012, ten kennis gegeven op 25 oktober 2012, waar naar wordt verwezen, impliciet ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zoals uiteengezet in het feitenrelaas werd er op 19 juni 2012 een ontvankelijkheidsbeslissing genomen in het kader van de 9ter-aanvraag van Mijnheer PETROSYAN. Vanaf deze beslissing beschikte verzoeker over een attest van immatriculatie en werd hem een OCMW-steun toegekend. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard bij beslissing van 25 september 2012, ten kennis gegeven op 24 oktober 2012. Een beroep werd ingediend bij de R.V.V. en bij arrest van 10 april 2013 vernietigde de R.V.V. de tussengekomen beslissing. Verzoeker werd door de vernietiging van de bestreden beslissing terug geplaatst in de situatie waarin hij zich voordien bevond. Verzoeker en zijn familie verbleef met andere woorden legaal in België tot er opnieuw een beslissing van ongegrondheid tussenkwam in de 9-ter aanvraag, op 21 mei 2013.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2012, ten kennis gegeven op 25 oktober 2012, werd dan ook impliciet ingetrokken door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien verzoeker en zijn familie achteraf opnieuw toegestaan werden tot verblijf in België in afwachting van een beslissing in het kader van de 9-ter aanvraag. De tegenpartij kan zich dan ook niet baseren op een beslissing die impliciet ingetrokken werd om de termijn te herleiden naar 0 dagen.

AANGEZIEN het bevel om het grondgebied te verlaten nergens een vermelding maakt van het feit dat verzoeker ernstig ziek is, dat zijn oudste dochter schoolplichtig is en dat zij verregaand geïntegreerd zijn

in België. TERWIJL verzoeker op geen enkel moment uitgenodigd werd voor een gehoor waardoor de hoorplicht geschonden werd en er rekening diende gehouden te worden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling zoals weergegeven in artikel 74/13 Vw. Verzoeker voert ten eerste een schending van de hoorplicht aan. De wettelijke basis voor het bevel om het grondgebied te verlaten dat in casu werd afgeleverd was artikel 7 Vw. Artikel 7 Vw is een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn. Uw Raad besloot reeds verschillende malen dat bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, de tegenpartij rekening moet houden met het gezinsleven, de rechten van het kind en de gezondheidstoestand van de vreemdeling, zoals vermeld staat artikel 74/13 Vw. Artikel 74/13 Vw is concreet een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 74/13 Vw. vermeldt als volgt: (...). Wanneer lidstaten de Terugkeerrichtlijn toepassen, zoals hier dus het geval is, moeten zij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is. Het blijkt duidelijk uit het Arrest Khaled Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantiques van het Hof van Justitie van 11 december 2014, evenals uit het arrest van de Raad van State van 19 februari 2015 nr. 230257, dat een persoon dient gehoord te worden alvorens er een beslissing genomen wordt die zijn situatie negatief beïnvloedt en dit op basis van het algemeen rechtsbeginsel "Audi altera partem. In het bovenvermeld arrest Khaled Boudjlida t. Préfet des Pyrénées-Atlantique van 11 december 2014 stelt het Hof samengevat dat:

- Vooraleer de overheid een terugkeerbesluit aflevert aan een derdelander, de betrokkene tijdens een gehoor zijn standpunt heeft moeten kunnen weergeven over:
 - de wettigheid van zijn verblijf,
 - de eventuele toepassing van de uitzonderingen op het uitvaardigen van een terugkeerbesluit,
 - en de modaliteiten van zijn terugkeer (vrijwillige of gedwongen terugkeer en de periode voor vrijwillige terugkeer)
- De overheid moet betrokkene niet op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en van zijn informatie, tenzij indien betrokkene daarop alleen kan antwoorden door zelf naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de betrokkene de kans krijgen om gehoord te worden over bovenstaande elementen
- De betrokkene heeft het recht zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voorafgaat aan de uitvaardiging van een terugkeerbesluit, maar dat mag de terugkeer niet ondermijnen.
- Er is geen minimumduur voor het gehoor, maar de betrokkene moet voldoende gehoord kunnen worden over de wettigheid van zijn verblijf en zijn persoonlijke situatie. Verzoeker werd op geen enkel moment gehoord in het kader van de bestreden beslissing gehoord over de wettigheid van zijn verblijf of over zijn persoonlijke gezinssituatie. Als verzoeker gehoord was geweest had hij enerzijds kunnen aantonen dat zijn twee minderjarige kinderen schoollopen in België, dat zijn oudste dochter van 7 jaar schoolplichtig is, dat hij lijdt aan diabetes type 1, een ziekte waarvoor hij niet adequaat behandeld kan worden in Armenië en dat hij verregaand geïntegreerd is in België. Verzoeker werd de kans niet gegeven zijn persoonlijke situatie uiteen te zetten. Er dient dan ook geoordeeld te worden dat het algemeen rechtsbeginsel van de hoorplicht geschonden werd. Het staat in ieder geval vast dat de tegenpartij voorafgaand het nemen van de bestreden beslissing op de hoogte was van het feit dat verzoeker ziek is, dat zijn kinderen schoolplichtig zijn en dat zij verregaand geïntegreerd zijn in België. Ten tweede voert verzoeker een schending van artikel 74/13 Vw. aan. Bovenvermeld artikel vereist dat er rekening gehouden wordt met een aantal elementen alvorens een bevel af te leveren. De bestreden beslissing is niet gemotiveerd en stelt louter «betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum». Op geen enkele moment wordt aangetoond dat er rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin. De tegenpartij schendt dan ook voor vermeld artikel 74/13 Vw. evenals de motiveringsplicht die op haar weegt. Uw Raad heeft het volgende beslist in zijn arresten 122 424 van 14 april 2014 en 128.856 van 5 september 2014: (...). Deze administratieve beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten dient dan ook in ieder geval rekening te houden met het familiaal en gezinsleven van verzoeker en dient in overeenstemming te zijn met de algemene rechtsbeginselen en de fundamentele mensenrechten. Verzoeker en zijn gezin verblijven reeds 5 jaar in België, waarvan 2 jaar in legaal verblijf. Mevrouw PETROSYAN volgde verschillende cursussen in België, zij leerde de taal en deed vrijwilligerswerk, de kinderen gingen er naar school. Monique is 2 jaar oud en werd in België geboren, en Elen is 7 jaar en half oud en ging de laatste 5 jaar in België naar school. Het gezin is dan ook lokaal sterk verankerd. Mijnheer PETROSYAN lijdt verder aan een zware vorm van Diabetes type 1, hetgeen uitgebreid uiteengezet werd in de medische regularisatieaanvragen die verzoeker indiende. De tegenpartij was dan ook goed op de hoogte van deze situatie. De tegenpartij heeft dan ook, bij het nemen van de bestreden tot verwijdering, geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker, zoals vereist door artikel 74/13 Vw. Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt het recht op gezinsleven en bescherming van de persoonlijke levenssfeer in de brede zin. De tegenpartij dient een juiste afweging te maken van het nadeel dat verzoekende partij ondervindt door de bestreden beslissing en het voordeel dat de samenleving eruit trekt. Indien deze verwijderingsmaatregel wordt uitgevoerd is het aannemelijk dat dit ernstige nadelige gevolgen zou hebben voor de subjectieve rechten die verzoekende partij ontleent aan het E.V.R.M.. Uw Raad bepaalde bij arrest n° 144 471 van 30 april 2015 als volgt: (...). Er wordt in de bestreden

beslissing op geen enkel moment melding gemaakt van de economische verankering van Mevrouw PETROSYAN in België en haar arbeidsmogelijkheden. De economische integratie maakt deel uit van het privéleven van verzoeker, die de overheid moet eerbiedigen. De inmenging daarin moet binnen de grenzen vallen van wat toelaatbaar is in het licht van artikel 8.2 E.V.R.M.. Een inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dwingende maatschappelijke behoefte en, meer in het bijzonder, evenredig met het nagestreefde doel. In deze omstandigheden kan de inbreuk in het privé- en gezinsleven niet worden beschouwd als zijnde redelijkerwijze evenredig met het nagestreefde doel en schendt zij dan ook artikel 8. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van het recht op privé- of gezinsleven, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Het staat dan ook vast dat de tegenpartij rekening moest houden met de specifieke situatie van verzoeker en zijn gezin, de schoolplicht van de kinderen, de arbeidsintegratie van verzoeker, evenals hun diepgaande verankering in de Belgische maatschappij. De wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voegt met zijn artikel 3 een substantiële component toe aan de pure formele motiveringsplicht en bepaalt dat de bestuurshandelingen "afdoende" gemotiveerd moeten zijn en de "juridische en feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de basis van de beslissing liggen. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Teneinde als afdoende te kunnen beschouwd te worden dient de motivering dus steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht. Verwijderingsmaatregelen moeten in overeenstemming zijn met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het impliceert dat de tegenpartij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten niet alleen alle feiten en antecedenten correct dient te stellen, te waarderen en te interpreteren, maar zich bovendien op de hoogte dient te stellen van alle relevante gegevens. De bestreden beslissing schendt dan ook niet alleen artikel 74/14 §3 Vw. gezien de gebrekkige motivering van het termijn van 0 dagen opgelegd door de beslissing, maar schendt verder de hoorplicht, artikel 74/13 Vw., de motiveringsplicht en artikel 8 E.V.R.M. De bestreden beslissing houdt verder geen rekening met de specifieke situatie van verzoeker en met het belang van de kinderen en maakt op geen enkel ogenblik duidelijk overgegaan te zijn tot bovenvermelde afweging van rechten en belangen."

2.2. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855).

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. In essentie zorgt de formele motiveringsplicht, zoals neergeschreven in voorgenoemde artikelen, voor wapengelijkheid tussen de partijen. Ze verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing worden wel degelijk de feitelijke en juridische overwegingen beschreven. De bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 2° en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet.

De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens vermeld. Enerzijds wordt het bevel gegeven omdat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum. Voorts wordt de afwezigheid van termijn gemotiveerd op grond van het gegeven dat de verzoekende partij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 22 oktober 2012, dat haar op 25 oktober 2012 ter kennis werd gebracht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist, voert ze de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De verzoekende partij toont niet aan welk belang zij heeft bij de kritiek die gericht is tegen de termijn van nul dagen om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt vast dat de termijn van nul dagen om het grondgebied te verlaten ruimschoots verstreken is, en dat de verwerende partij niet overgegaan is tot een gedwongen repatriëring. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Op heden is zelfs de maximum termijn van dertig dagen verstreken. De verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over geen termijn om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit het administratief dossier blijkt wel dat er een onderzoek werd gevoerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dit luidt als volgt:

"(...) Bij de behandeling van de aanvraag werden de volgende elementen onderzocht (in toepassing van artikel 74/13):

1) Hoger belang van het kind:

hoger belang van de kinderen wordt niet geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft. Betrokkene toont niet aan dat hun kind momenteel nog schoolloopt. Ze tonen bovendien niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst bekomen kan worden

2) Gezin- en familielevens:

de gezinseenheid blijft behouden

3) Gezondheidstoestand:

betrokkene beroepen zich op medische elementen in hun aanvraag 9bis maar het administratief dossier bevat een aanvraag 9ter die ongegrond werd afgesloten op 21.05.2013. De medische elementen werden aldus reeds ten gronde behandeld door de bevoegde dienst en niet weerhouden. Bij huidige aanvraag 9bis zitten enkel medische stukken die tevens werden voorgelegd bij de aanvraag 9ter. Een tweede aanvraag 9ter werd onontvankelijk afgesloten op datum van 01.07.2014. na deze datum werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. (...)"

Waar verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing een inbreuk uitmaakt van zijn gezinsleven en dat er geen rekening gehouden werd met de schoolgaande kinderen, brengt hij geen ander zicht op zijn situatie. Er werd reeds geoordeeld dat de gezinseenheid behouden blijft en dat er niet wordt aangetoond dat de kinderen geen scholing zouden kunnen bekomen in het herkomstland.

Waar hij stelt dat hij gehoord diende te worden, gaat hij eraan voorbij dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen werd nadat een beslissing werd genomen omtrent de door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die aanvraag werd op 13 september 2016 onontvankelijk verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. Diezelfde dag werd verzoeker samen met zijn echtgenote en minderjarige kinderen bevolen om het grondgebied te verlaten. Bovendien werd de medische situatie van verzoeker reeds onderworpen aan een onderzoek en verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met arrest nr. 168.657 van 30 mei 2016 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen de beslissingen van 21 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

In de beslissing aangaande de aanvraag 9bis heeft de gemachtigde kennis genomen van de elementen die betrekking hebben op de integratie en het privéleven in het licht van het onderzoek naar de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van het voormelde artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Zo werd de vraag onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en werd geantwoord op de vraag of de verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren om aldaar een aanvraag in te dienen. In casu was de gemachtigde van oordeel dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden die zouden toelaten dat de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet, zoals de gewone procedure het voorschrijft, zouden indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Niet alleen impliceert dit dat de gemachtigde dus wel degelijk rekening heeft gehouden met het privéleven van de verzoekende partij alvorens over te gaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, bovendien werd wel degelijk een afweging gemaakt tussen de elementen met betrekking tot dat privéleven en de vraag of zij zich terug kon begeven naar haar land van herkomst om

aldaar haar aanvraag in te dienen. De verzoekende partij werd daarmee in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen die de verwerende partij ertoe hebben gebracht de aanvraag onontvankelijk te verklaren en een bevel om het grondgebied af te leveren niettegenstaande haar vermeende privéleven. In die zin toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij erbij zou hebben dat in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten deze motieven zouden worden herhaald. Zij kende immers het standpunt van de gemachtigde en kon de incompatibiliteit ervan met artikel 8 van het EVRM desgewenst in rechte aanvoeren.

Een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, kan naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80). Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andere afloop hadden kunnen leiden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC